

Внезапно въ сърдцето му се пробудило страстно желание да живѣе, и изъ душата му се излѣла дълбока и гореща молба къмъ небесата; той молилъ да се съжалятъ надъ него, да му се позволи да види кжщата и другаритѣ си. Въ този мигъ се раздалъ единъ мекъ, слабъ, далеченъ и неизказано сладъкъ гласъ:

— Уоу... хи! — уоу... хи! уоу... хи! — уоу... хи!

— О, тази пѣсенъ е по-сладка, хиляди пѣти по-сладка отъ гласа на славея, дрозда и чучулигата, защото ми носи не само надежда за помощъ, но и сигурно спасение. Сега азъ съмъ наистина спасенъ! Свещениятъ пѣвецъ се избра самъ, както и прѣдполагаше прорицателтъ. Пророчеството се изпълни. Моятъ животъ, моята династия и народътъ ми сж спасени! Отъ днесъ нататъкъ магарето ще стане священно животно.

Божествената музика се продължавала, ставала все по-грѣмка и по-грѣмка и звучала все по-сладко и по-сладко за слуха на загиващия страдалецъ. Въ долината се спуснало едно кротко магаренце, което щипѣло трѣвица по пѣтя и ревѣло. Когато видѣло най-подирѣ мрѣтвия конъ и ранения кралъ, то почнало да мирише съ изумено любопитство. Кралътъ го помишвалъ съ ржка, магаренцето клекнало на колѣнѣ, както правѣло винаги, когато неговата малка господарка се готвѣла да го яхне. Съ голѣма мжка и болка го възсѣднало момченцето и се задържало на гърба му, като го уловило за неговитѣ великодушни уши.

Магаренцето понесло съ пѣние краля

къмъ хижата на своя стопанинъ — хубавото дѣвойче. То дало на младото кралче своята сламена постелка, напоило го съ козе млѣко, слѣдъ това се завтекло да съобщи великата новина на първия отрядъ войници, търсящи краля.

Кралътъ скоро се поправилъ. Първата му работа била да провъзгласи неприкосновеността на магарето и неговото священно положение; втората — назначението на магарето къмъ кабинета на кралскитѣ министри; третата — заповѣдъ да свалятъ всички статуи и изображения на славея въ цѣлото царство и да ги замѣнятъ съ статуитѣ и изображенията на священното магаре; четвъртата — заявление, че когато малкото дѣвойче-селянче стане на петнайсетъ години, ще го направи своя кралица.

И той си съдържалъ думата.

Такава е легендата. Тя ни обяснява, защо скулптурното изображение на магарето украсява всички стари полуразрушени стѣни и арки на кралството, а така сжщо, защо въ продължение на много столѣтия въ кралския кабинетъ пръвъ министръ е било магарето, както и до сега се случва въ повечето кабинети; обяснява ни сжщо, защо въ малкото кралство въ продължение на много столѣтия всички велики поеми, велики рѣчи, велики книги, обществени тържества и кралски укази винаги сж почвали съ слѣдующитѣ трогателни думи:

— Уоу... хи! — уоу... хи! — уоу... хи! — уоу... хи! — уоу... хи!

Прѣведе отъ руски: П. Михайловъ.

